

Partnership and its Place in the United States Security Strategy for the Middle East

Zohre Akrami *

PhD Student., Department of International
Relations, Florida International
University, Florida, USA

Mohammad Jamshidi

Assistant Professor, Department of
Regional Studies, University of Tehran,
Tehran, Iran

Abstract

Problem and Background

Many people had high hopes for significant improvements to the United States foreign policy when Barack Obama took office as president in 2009. Obama's administration faced enormous financial and military burdens, as well as a great deal of anti-American sentiment due to George W. Bush Jr.'s aggressive strategy in Afghanistan and Iraq. Following these developments, it appeared that the US was committed to cutting costs and dispelling anti-US sentiment globally, particularly overseas. Obama discussed resolving Iran's nuclear challenges, bringing an end to the Iraqi conflict, advancing peace between Israel and Palestine, and adopting a fresh approach to diplomacy with the Islamic world when running for office. Despite his concurrent pursuit of his "pivoting to Asia"

* Corresponding Author: zakrami@fiu.edu

How to Cite: Akrami, Z., Jamshidi, M. (2024). Partnership and its Place in the United States Security Strategy for the Middle East. *Research on Global Relations*, 1(3), 39-80.

Doi: 10.22054/jrgr.2024.63155.1018

concept, the Middle East did not appear to have lost direction in this country's foreign and security-military policy. While in the White House, Obama announced initiatives like minimal footprint, pivoting to Asia, and distant leadership in an attempt to reverse the approaches of his predecessors. A modification that has essentially always been the topic of debate over its nature, requirements, and implementation. It took a long time for the United States to comprehend the nature of the still-unstable changes in the Arab world, where countries like Egypt are frequently close to the country. In addition to changing the military and security setup of the United States, the rise of unconventional powers within formerly friendly countries also presented new threats. Washington consistently stressed that Iran should remain the primary focus of the Middle East's challenges, although dealing with specific positions and steps in response to developments in the Arab world. Simultaneously, he forged unique partnerships with emerging players, inviting them to participate in the area.

Following Obama, Donald Trump likewise believed that Iran was the primary cause of the Middle East's problems. He referred to the nuclear agreement with Iran as a "very bad agreement" and ultimately tightened sanctions against the country by applying the greatest amount of pressure. Donald Trump was also conscious of the costs associated with his nation's military involvement in the region. Throughout his speech, he emphasized the need for all of the nations in the region to fulfill their security and military obligations, particularly in the Persian Gulf and in anticipation of the US pulling out of the Middle East sooner rather than later. Along with the Palestinian issue, he also brought up schemes like the "Deal of the Century" and the relocation of the US embassy to Tel Aviv. In the end, he withdrew from the Iran nuclear deal.

Research Objective

The objective of this study is to comprehend the Middle Eastern geopolitical processes that transpired from 2009 to 2018 and assess

their influence on the military-security policies and plans of the United States as a global and regional actor. All levels of analysis should be used to assess these developments, which have given the world's political knowledge a new dimension of menace and chaos. Using a new term of management and involvement in international relations for all participants in this region is a severe and essentially inevitable task today since turning to traditional ways of crisis resolution in the current world imposes astronomical costs.

Research Method

This research endeavors to comprehend the contemporary tactics and reactions of the United States of America in the Middle East. The White House, the Pentagon, and US military and security agencies provide records and studies that the author of this piece uses to determine this superpower's security strategy. As one of the major and influential actors in the area, the Islamic Republic of Iran is both impacted by and has a broad influence on regional developments. Iran may make more informed decisions about its regional alliances and increase its influence in the region by recognizing US behavior and comprehending the formula of US policies in its Middle East partnerships. This underscores the importance of this study.

Report of Research Findings

After careful analysis, this report concludes that the benefits of this partnership outweigh the money the US spent on its prior military presence strategies. By boosting the possibility of aid from friends, the strategic partnership has allowed the United States to improve both deterrence against its forces in the region and its capacity to defend itself against assault. However, realism also explains why countries and non-governmental organizations in the Middle East find strategic partnerships with the United States appealing. An ally is more open to entering into a strategic alliance the weaker it is.

Over more than seven decades, the United States has had many plans for security cooperation in the Middle East. These have included

training local forces and direct engagement in the fight, with the most significant being the supply of weapons and ammunition to the region. Compared to Asia and Europe, the US has far more slack in its partnership with the Middle East. To combat ISIS, the United States can form a significant coalition with Arab nations and collaborate with Tehran and Damascus concurrently with a Sunni alliance. The extreme unrest in this region has made forming long-term alliances exceedingly challenging.

According to US military and security records, China's circumstances have altered so much over the years that the notion of the US having the most expensive army in the world engaged in a full-scale conflict and maybe losing is still entertained. It seems as though this army's methods are out of step with the demands of the contemporary world.

Conclusion

The United States has adopted two primary and interrelated strategies to counter these contemporary threats: expanding its network of allies and partners and strengthening its military's capacity to operate throughout the world. With the ultimate goal of preserving the balance of power in strategically important regions of the world and defending the vital interests of the United States, partners, and allies bolster America's military and political capabilities and support its operations. Additionally, the United States provides these partners with deterrence against aggressors. Being able to confront adversarial allies and partners and strengthen this alliance while also preventing them from depending on the US to achieve their military objectives would be ideal for the US defense system because it would be less costly and risky to establish deterrence in this scenario. Furthermore, it will strengthen this nation's capacity to deal with its adversaries in the future

Keywords: Partnership, Alliance, Security Strategy, Middle East, United States

شراکت و جایگاه آن در استراتژی امنیتی ایالات متحده آمریکا در قبال

خاورمیانه ۲۰۱۹-۲۰۰۹

زهرة اکرمی * دانشجوی دکتری روابط بین الملل دانشگاه بین المللی فلوریدا، فلوریدا، آمریکا

محمد جسمیدی استادیار مطالعات منطقه ای دانشگاه تهران، تهران، ایران

چکیده

در عصر حاضر قدرت‌های بزرگ بر آنند که از هزینه‌های خود در خارج از مرزها بکاهند و کمترین حساسیت را نسبت به فعالیت‌های خود در افکار عمومی ایجاد کنند. ایالات متحده نیز در تلاش است که با ایجاد شراکت‌های کوتاه‌مدت و موضوع محور با بازیگران دولتی و غیردولتی، هزینه‌های خود را کاهش و از احساسات ضد آمریکایی در جهان بکاهند. این پژوهش در پی پاسخ به این پرسش است که راهبرد امنیتی ایالات متحده آمریکا در قبال خاورمیانه پس از ۲۰۰۹ چه تحولاتی داشته است. راهبرد امنیتی ایالات متحده در دو دهه اخیر به سوی سرمایه‌گذاری بر شراکت‌های خود به طور عام در جهان و به طور خاص در خاورمیانه در حرکت است و این منطقه با وجود سخن از بازگشت به آسیا، همچنان برای این کشور در کلاس امنیتی قرار دارد. این پژوهش با اتکا به نظریه اتحاد استفن والت در نحله واقع‌گرایی بر این فرضیه استوار است که ایالات متحده هرگز از تلاش خود برای ممانعت از ظهور قدرت‌های منطقه‌ای در خاورمیانه فروگذار نخواهد کرد و در این مسیر بر شراکت‌های خود سرمایه‌گذاری و از آنان بهره خواهد برد. این مطالعه در نهایت به این نتیجه می‌رسد که ایالات متحده برای پیشبرد این استراتژی روش‌های جنگی خود را هوشمندانه‌تر کرده است و بر آن است که بار مسئولیت و هزینه‌ها را در قالب شراکت استراتژیک بر دوش شرکای منطقه‌ای خود قرار دهد. همچنین ایالات متحده فارغ از آنکه چه کسی سکان‌دار دولت باشد، از راهبردهای مختلفی برای رسیدن به این مقصود استفاده و همه در نهایت به سنت کلاسیک خود که همانا رهبری بر جهان است، پایبند می‌ماند و خاورمیانه از این بازی مستثنا نیست.

واژگان کلیدی: شراکت، استراتژی امنیتی، اتحاد، ایالات متحده، خاورمیانه.

مقدمه

با آغاز ریاست جمهوری باراک اوباما در ایالات متحده آمریکا در سال ۲۰۰۹، بسیاری نسبت به رخداد تحولات اساسی در سیاست خارجی این کشور خوشبین بودند. جورج بوش پسر، که سیاستی جنگ طلبانه در افغانستان و عراق را پی گرفته بود، بار سنگین احساسات ضد آمریکایی و هزینه‌های سرسام‌آور اقتصادی و نظامی را بر دولت اوباما تحمیل کرد. به نظر می‌رسید پس از این تحولات، ایالات متحده بر آن بود که از بار هزینه‌های خود بکاهد و احساسات ضد آمریکایی در جهان و خصوصاً در خاورمیانه را خنثی کند. اوباما در دوران کاندیداتوری خود سخن از حل مسائل هسته‌ای ایران، اتمام مناقشه در عراق، پیش بردن صلح اسرائیل و فلسطین و همچنین نگاه جدید به دیپلماسی با جهان اسلام راند. با وجود آنکه وی هم‌زمان دکترین خود بر پایه "چرخش به آسیا" را پیگیری می‌کرد، به نظر نمی‌رسید که خاورمیانه راه خود را در سیاست خارجی و امنیتی - نظامی این کشور گم کرده باشد و چنین نیز نشد. اوباما در دوران زیست سیاسی خود در کاخ سفید با اعلام سیاست‌هایی چون رهبری از دور، جای پای حداقلی و چرخش به آسیا سعی در تغییر روش روسای جمهور سلف خود داشت. تغییری که اساساً ماهیت آن، الزام آن و اجرایی شدن آن همواره موضوع بحث بوده است.

با وقوع تحولات در جهان عرب غالباً نزدیک به آمریکا چون مصر، در سال ۲۰۱۱، مدت مدیدی سپری شد که ایالات متحده، جنس و ماهیت این تحولات را درک کند، تحولاتی که اکنون نیز ناپایدار است. ظهور قدرت‌های نامتعارف در درون دولت‌هایی که سابقه دوستی با ایالات متحده با بر دوش خود یدک می‌کشیدند، آرایش نظامی و امنیتی ایالات متحده را دگرگون و نوید دشمنانی از جنسی جدید را داد. با وجود آنکه واشنگتن با موضع‌گیری‌ها و اقدامات موردی در مواجهه با تحولات جهان عرب برخورد می‌کرد، همواره تأکید داشت که نباید این تحولات، تمرکز از ایران به عنوان چالش اصلی خاورمیانه را کاهش دهد. ضمن آنکه اتحادهای ویژه‌ای با بازیگران جدید ایجاد کرد و دست آنان را برای نقش‌آفرینی در منطقه گشود.

پس از اوباما، دونالد ترامپ نیز ایران را مسئله اصلی خاورمیانه دانست و توافق هسته‌ای با ایران را توافقی بسیار بد خواند و در نهایت با رویکرد فشار حداکثری، شدت تحریم‌های اعمالی بر ایران را افزایش داد. دونالد ترامپ همچنین به هزینه‌بر بودن فعالیت‌های نظامی کشورش در منطقه واقف بود و بارها در سخنرانی خود از وظیفه کشورهای منطقه برای به دوش کشیدن باز مسئولیت امنیتی-نظامی خود به‌ویژه در خلیج فارس سخن گفت و بر طبل خروج نیروهای آمریکایی از خاورمیانه، بیش از پیش کوبید. وی همچنین طرح‌های چون "معامله قرن" و انتقال سفارت واشنگتن به تل‌آویو با مسئله فلسطین را مطرح کرد و در نهایت از توافق هسته‌ای ایران خارج شد.

این پژوهش بر آن است که با درک تحولات ژئوپلیتیک که در بازه زمانی ۲۰۰۹ تا ۲۰۱۸ در خاورمیانه رخداد است، تأثیر آن را بر سیاست‌ها و استراتژی‌های امنیتی-نظامی ایالات متحده به عنوان کنشگری بین‌المللی و منطقه‌ای، ارزیابی کند. این تحولات که چهره جدیدی از تهدید و بی‌نظمی را در دانش سیاسی جهان ایجاد کرده است، در همه سطوح تحلیل باید مورد ارزیابی قرار گیرد. از آنجا که توسل به روش‌های متعارف حل بحران در دنیای مدرن، هزینه‌های سرسام‌آوری را تحمیل می‌کند، به کارگیری فصل جدیدی از مدیریت و مشارکت در روابط بین‌الملل برای تمامی بازیگران این منطقه، امروزه چالشی جدی و اساساً گریزناپذیر است. ایالات متحده از یکسو هزینه‌های سرسام‌آور اقتصادی حضور خود در منطقه را پرداخت می‌کند و از سوی دیگر شاهد احساسات ضد آمریکایی در خاورمیانه است، ضمن آنکه مسئله‌ای چون مهار چین نیازمند بسیج تمام پتانسیل‌های آمریکا است. در نتیجه این کشور بر آن است که حضور خود را در پس سایه‌ها و با استفاده از بازوهای محلی خود دنبال کند و همچنین در روش‌های جنگی خود تجدیدنظر کند.

این مطالعه همچنین در تلاش است که به عکس‌العمل‌های ایالات متحده به منازعات مدرن خاورمیانه بپردازد و استراتژی نوین آن را در زمان اکنون درک کند. در این مقاله، نگارنده با استناد به اسناد و گزارش‌های کاخ سفید، پنتاگون و سازمان‌های امنیتی و نظامی ایالات متحده، در جستجوی راهبرد امنیتی این ابرقدرت است. جمهوری اسلامی ایران نیز به عنوان یکی از بازیگران فعال و مؤثر منطقه، نه تنها بر منطقه تأثیرات گسترده دارد بلکه از تحولات نیز تأثیر می‌پذیرد. با شناسایی رفتار ایالات متحده و درک الگوریتم راهبردهای

آن در شراکت‌های خاورمیانه‌ای خود، ایران می‌تواند تصمیم‌سازی‌های هوشمندانه‌تری در ائتلاف‌سازی‌های منطقه‌ای خود داشته باشد و نقش خود را در منطقه گسترش دهد که این مسئله نشان از ضرورت انجام این مطالعه می‌دهد.

از سال ۲۰۰۱ و وقوع حملات تروریستی در خاک ایالات متحده، این کشور تلاش‌ها را برای ساخت نیروهای امنیتی خارجی خصوصاً در دولت‌های ضعیف و فرومانده به منظور توسعه اهداف امنیت ملی ایالات متحده افزایش داد. وزارت دفاع این کشورها میلیاردها دلار برای ایده "ساخت ظرفیت شریک" موسوم به BPC برای انجام برنامه‌ها، مأموریت‌ها و فعالیت‌هایی را به هدف توسعه قابلیت سایر ملت‌ها به منظور تحقق اهداف امنیتی مشترک با ایالات متحده هزینه کرده است. گرچه سابقه این برنامه‌های همکاری‌جویانه به دوران جنگ جهانی دوم برمی‌گردد؛ اما به صورت گسترده و با منابع بسیار پس از حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر مورد توجه قرار گرفت و در جنگ عراق پایه اصلی کمپین نظامی ایالات متحده شد و در افغانستان برای مقابله با طالبان و القاعده و اکنون در سوریه و عراق برای مقابله با دولت اسلامی پیگیری می‌شود. در سند چهارساله دفاعی این کشور در سال ۲۰۰۶ نیز این رویکرد، یکی از بخش‌های اصلی سیاست امنیت ملی ایالات متحده نامیده شد و از آن پس در تمامی اسناد نظامی و استراتژیک ایالات متحده مورد توجه قرار گرفت. در این سند آمده است که حفظ حضور طولانی مدت توأم با کمترین میزان در چشم بودن^۲ در بسیاری از مناطق که ایالات متحده نمی‌تواند به صورت سنتی عملیات انجام دهد، بسیار ضروری است (Nathan & McNerey 2015:6).

با تغییرات گسترده و ژرفی که در پی تحولات سیاسی و ژئوپلیتیک خاورمیانه در دهه اخیر رخ داده است؛ تغییراتی که شعاع اثرگذاری آن از آرایش نظامی در دریای چین تا جنبش‌های مردمی آمریکای لاتین به شکلی ملموس دیده می‌شود، ضروری است که نگاهی ویژه بر تأثیر این رخدادها بر سیاست‌های اتخاذی یکی از بازیگران مهم منطقه و نظام بین‌الملل داشته باشیم، زیرا این بازیگر، توانایی اقتصادی و سیاسی نیرومندی برای نه تنها اثرگذاری، بلکه تغییر زمین‌بازی در منطقه داراست. از سوی دیگر ایران، در مرتبه نخست به عنوان تهدید شماره یک برای ایالات متحده در این حوزه جغرافیایی، بازیگری

پرنقش در این زمین‌بازی است و از سوی دیگر به دلیل قرابت‌های جغرافیایی، فرهنگی و مذهبی از این منطقه تأثیر می‌پذیرد. بدین ترتیب ضروری است که به تحقیق در روابط جدید دوگانه و چندگانه این بازیگران اساسی بپردازیم.

در این پژوهش در پی یافتن این پاسخ هستیم که چگونه تحولات ژئوپلیتیک بر طراحی استراتژی امنیتی ایالات متحده در خاورمیانه اثر گذاشته است و کارکرد شراکت استراتژیک در منطقه چیست. در نتیجه سؤال اصلی این مقاله آن است که راهبرد امنیتی ایالات متحده در قابل خاورمیانه پس از سال ۲۰۰۹ چه تحولاتی داشته است؟ با مفروض قرار دادن این گزاره که تحولات ژئوپلیتیک خاورمیانه از سال ۲۰۰۹ تا سال ۲۰۱۹، سبب محوریت سیاست مشارکت و کاهش هزینه‌ها از طریق افزایش همکاری با شرکا در راهبرد امنیتی ایالات متحده آمریکا شده است، در تلاشیم که به این پرسش پاسخ دهیم. از آنجا که سیاست بین‌المللی دارای ماهیتی گسترده و نسبی در طول زمان است، روش مورد استفاده برای اجرای این پژوهش روش توصیفی و بهره‌برداری از گاه‌شماری توأم با شناخت است. روش تحقیق توصیفی مبتنی بر سند به ما کمک کرده است تا معانی و تفاسیری را که نویسندگان اسناد به کلمات و اعمال خود ضمیمه کرده‌اند، درک کنیم تا بیش از پیش به خوانش ایالات متحده از تحولات منطقه دست یابیم. روش جمع‌آوری اطلاعات لازم برای اجرای این پژوهش، روش کتابخانه‌ای است که طبق آن منابع لازم برای تدوین آن از کتاب‌ها، نشریات، مقالات، بیانیه‌ها، اسناد، گزارش‌های رسمی و همچنین اظهارات مقامات دیپلماتیک و شخصیت‌های حقوقی بهره‌برداری شده است.

پیشینه تحقیق

در این مطالعه تلاش می‌شود که کتاب‌ها، مقالات و اسنادی مورد بررسی قرار گیرد که توسط تحلیلگران جهان غرب، جهان عرب و متفکرین ایرانی در خصوص موضوعات مورد پژوهش تألیف شده‌اند و با رویکردی نقادانه به بررسی آثار منتشر شده در این حوزه پرداخته شود.

کتاب، " کتاب سیاست خارجی آمریکا در خاورمیانه" نوشته بلدر پریفی در سال ۲۰۱۷ است که نویسنده به بررسی سیاست خارجی آمریکا از دوران جنگ سرد تا ریاست جمهوری باراک اوباما پرداخته و چشم‌اندازی از خاورمیانه پسا داعش ترسیم می‌کند. با توجه به یافته‌های این کتاب و مفروضات واقع‌گرایی تهاجمی، سیاست خارجی آمریکا در قبال خاورمیانه احتمالاً بدون تغییر در جغرافیا و تغییر در جایگاهش به عنوان تنها هژمون منطقه‌ای در جهان، بدون تغییر باقی خواهد ماند. این کتاب گرچه به بررسی برخی دولت‌های شریک ایالات‌متحده در منطقه پرداخته است اما گروه‌های شبه‌نظامی و نظامی غیر دولتی را بررسی نکرده است ضمن آنکه شاخص‌های راهبردی آمریکا در منطقه را مورد تجزیه و تحلیل قرار نداده است. این کتاب نگاهی کلاسیک به سیاست خارجی آمریکا دارد و تأثیر تروریسم، مسائل مالی و اقتصادی و همچنین ظهور ابرقدرت‌هایی چون چین و آمریکا و همچنین قدرت منطقه‌ای چون ایران را بر سیاست‌های امنیتی و دفاعی این کشور نادیده می‌گیرد (Belder, 2017).

کتاب "چالش‌هایی برای آمریکا در خاورمیانه است که با در نظر گرفتن شاخص‌های سیاست خارجی آمریکا از یک سو و تحلیل رفتار گروه‌های غیردولتی خاورمیانه از سوی دیگر، دست به تحلیل منازعات در دوران بهار عربی و پس از آن می‌زند. نویسندگان این کتاب معتقدند که سیاست خارجی ایالات‌متحده دچار یک شیف‌ت پارادایمی از رویکرد یک‌جانبه‌گرایی به رویکرد چندجانبه‌گرایی در مواجهه با خاورمیانه شده است و هم‌زمان به دلیل آنچه آشوب‌های منطقه‌ای می‌خوانند، از تمرکز بر فرآیند دموکراسی‌سازی عقب‌نشینی کرده است. این پژوهش تنها با تکیه بر رفتار برخی بازیگران به نتیجه‌ای کلی می‌رسد. نتیجه‌ای که بعضاً با رفتار سایر گروه‌ها و دولت‌ها در منطقه همخوانی ندارد (Mansbach, Taylor, 2016).

کتاب، تحت عنوان "بهار از دست رفته" بر این ایده است که ایالات‌متحده آمریکا در سال‌های بین ۲۰۰۹ تا ۲۰۱۴ فرصت آن را داشت تا با ایجاد شراکت با مردم منطقه و نیروهای دموکراتیک، با گروه‌های سلفی-جهادی و نیروهای تحت حمایت ایران مقابله کند؛ اما به جای آن ایستادن در کنار گروه‌های اسلامی و دولت‌های عربی و ایران را برگزید. نویسنده معتقد است بهار عربی اول از دست رفته است و ایالات‌متحده باید با

شریک شدن با گروه‌های کرد، سنی، شیعه و مسیحی، جلوی استیلای منطقه‌ای ایران و گروه‌های سلفی را بگیرد تا در موج جدید بهار عربی که از سمت سوریه و شامات بر خواهد خواست، همراه شود. این کتاب گرچه در سال ۲۰۱۴ به تحریر در آمده است. اما به نگاهی یک‌جانبه و حذف اثرگذاری و کنشگری ایران در منطقه، به تحلیل پرداخته است در حالی که رد پای ایران در کشورهای اثرگذار منطقه محسوس است. ضمن آنکه جایگاهی برای هیچ بازیگر منطقه‌ای قائل نیست (Phrase, 2014).

کتاب استفن والت با نام "ریشه‌های اتحادها" کتاب چهارمی است که مورد بررسی قرار گرفته است. والت در این کتاب با بررسی تاریخ دیپلماسی خاورمیانه، اتحادهای شکل گرفته در این منطقه را بررسی و سعی در کشف انگیزه این اتحادها دارد. وی معتقد است که شکست در درک ریشه‌های اتحاد، کشنده است. والت در این کتاب نشان می‌دهد که ایدئولوژی بسیار کمتر از موازنه می‌تواند عاملی برای اتحاد باشد و بسیاری از اتحادهای به ظاهر ایدئولوژیک در اصل شکلی از رفتار موازنه هستند. نویسنده تأکید می‌کند که ایدئولوژی یکسان عامل مهمی برای جدایی و تفرقه است. به عبارت دیگر، دولت‌های دارای ایدئولوژی مشابه، بیشتر در پی رقابت با هم هستند تا تشکیل یک اتحاد پایدار. والت نظریه خود را در طول تاریخ خاورمیانه مورد بررسی قرار می‌دهد. این کتاب گرچه کتابی برای پرداختن به نظریه واقع‌گرایی تدافعی است. اما به علت آنکه در اواخر دهه ۹۰ میلادی نگارش شده است، از تحلیل دقیق رویدادهای مدرن منطقه همچون بهار عربی عاجز است. رویکرد نظری این کتاب در واقع پایه چارچوب نظری پژوهش پیش روست. با این وجود سیرروایی کتاب به علت آنکه مربوط به دوران جنگ سرد است، به سؤالات نگارنده این پژوهش پاسخ نمی‌دهد (Walt, 1987).

کتاب "سیاست خارجی آمریکا در برابر خاورمیانه به بررسی شراکت ایالات متحده با عربستان سعودی و اسرائیل می‌پردازد. نویسندگان کتاب همچنین رابطه آمریکا با ایران، لیبی، عراق و سوریه را مورد بررسی قرار می‌دهد. این کتاب که طبق چارچوب نظری واقع‌گرایی تهاجمی جان مرشایمر تألیف شده است، نتیجه می‌گیرد که توافق آمریکا با ایران نشان داد که فارغ از تفاوت‌های ایدئولوژیک، می‌توان به ایجاد همکاری در خاورمیانه امیدوار بود. این بررسی نیز تنها به بررسی شراکت آمریکا با برخی از کشورهای

منطقه پرداخته است و پژوهشی جامع و مانع نیست گرچه بیشترین قرابت را با پژوهش حاضر دارد اما دوران ترامپ را به طور خاص و خط سیر سیاست دفاعی و نظامی آمریکا را به طور عام بررسی نکرده است.

مهدی آهویی در مقاله‌ای با عنوان "تحلیلی بر راهبرد اتحاد‌های آمریکا در خاورمیانه و گزینه‌های محتمل در قبال ایران" معتقد است که در شرایط بی‌نظمی کنونی، هزینه اتحاد‌های سنتی برای آمریکا سنگین‌تر از منافع آن شده است و به دنبال ظهور گروه‌های و کنشگران غیردولتی در خاورمیانه و به دنبال آن پیچیدگی منابع تهدیدکننده برای ایالات متحده آمریکا، این ابرقدرت ناگزیر باید مدل‌های جدیدی برای رسیدن به منابع حداکثری خود توأمان با کمترین هزینه اتخاذ کند. فرض این پژوهش بر آن است که پارادایم اتحاد‌های آمریکا در خاورمیانه با توجه به نیاز دولت دونالد ترامپ به ژست قدرت‌نمایی، میان استراتژی "موازنه از راه دور" و "مداخله مستقیم" برای توازن آنچه "سلطه‌جویی ایران" در منطقه خوانده می‌شود، در نوسان است. نویسنده معتقد است که این روند نوعی از "توازن قدرت" فزاینده را در منطقه ایجاد خواهد کرد که در طی آن، از قدرت همه بازیگران منطقه‌ای به جز اسرائیل کاسته و هزینه مشکلات برای سایر قدرت‌های فرا منطقه‌ای همچون چین افزایش خواهد یافت. این پژوهش که با روش تحلیل محتوا بررسی شده است به این نتیجه می‌رسد که ایالات متحده آمریکا ضمن حضور نظامی در خلیج فارس، از مدل "امنیت مشارکتی" با حضور همه متحدان خود در یک صف واحد علیه آنچه "تهدید همزمنی ایران" خوانده می‌شود، حمایت خواهد کرد. ائتلاف عربی-اسلامی و به رهبری عربستان سعودی تقویت خواهد شد؛ اما میزان مشارکت عملیاتی آمریکا در این ائتلاف‌ها حداقلی و نمادین است و بار اصلی هزینه‌ها و اقدامات لجستیک بر عهده متحدان گذاشته می‌شود. این مطالعه نیز تنها به بررسی متحدان دولتی ایالات متحده آمریکا پرداخته است و گروه‌های غیر دولتی نقشی در آن ندارند از سوی دیگر تأکید این منبع تنها بر اسناد رسمی ایالات متحده در دوران باراک اوباما است و سیاست‌های گاه‌متناقض دونالد ترامپ مورد بررسی قرار نمی‌گیرد (آهویی، ۱۳۹۵).

مقاله «اندرس گریک» است که در سال ۲۰۱۶ در نشریه اینترنشنال افرز تحت عنوان "بیرونی سازی مسئولیت جنگ، دکترین اوباما و سیاست خارجی آمریکا در خاورمیانه"

به چاپ رسیده است. نویسنده بر این اعتقاد است که دکترین باراک اوباما بر "جنگ جانشینی" و "واگذاری مسئولیت بر شرکای منطقه‌ای" بنا شده است و سیاست خارجی آمریکا پس از جنگ عراق را نیز شاهدهی برای این دکترین در نظر می‌گیرد. در این مطالعه تنها بر نقش‌آفرینی نیروهای غیردولتی منطقه به عنوان ابزاری برای سیاست خارجی ایالات متحده نام برده شده است و نقش سایر ابزارهای این کشور در اجرای سیاست‌گذاری‌های خاورمیانه‌ای خود را در نظر نمی‌گیرد از سوی دیگر نیز پس از تحولات عربی در سال ۲۰۱۱ ایالات متحده همواره بر نیروهای جانشین و نیابتی تأکید صرف نداشته است (Krieg, 2016).

کتاب "سیاست اتحاد آمریکایی در خاورمیانه" نوشته میگلیتا به بررسی اتحادهایی که ایالات متحده در فاصله سال‌های ۱۹۴۵ تا ۱۹۹۲ با ایران، اسرائیل و عربستان سعودی داشته، پرداخته است. این کتاب سیاست‌های خاورمیانه‌ای روسای جمهور آمریکا در عصر جنگ سرد، به منظور موازنه گری و مقابله گری با نفوذ شوروی را پوشش می‌دهد (Miglietta, 2002).

با نظر به منابع موجود، در می‌یابیم که در خصوص استراتژی‌های نوین امنیتی و دفاعی ایالات متحده آمریکا در خاورمیانه و روش این کشور برای خلق و تقویت شراکت با بازیگران دولتی و غیر دولتی از سال ۲۰۰۹ تا زمان نگارش این مطلب، مطالعه جامعی صورت نگرفته است و این پژوهش بر آن است که نگاهی جامع به این موضوع داشته باشد.

چارچوب نظری: اتحاد^۱

تئوری واقع‌گرایی از مناسب‌ترین پارادایم‌ها برای فهم محاسبات بازیگران در رابطه با امنیت و چگونگی بیشینه‌سازی آن است. واقع‌گرایی به دلیل پایبندی به این ایده که مشارکت نظامی به ندرت برای ابراز دوستی یا توافق درباره ایده‌ها و ایده‌آل‌ها ساخته شده است، یک محاسبه عقلایی را در زمینه اتحاد سازی را پی می‌گیرد. نظریه پردازان واقع‌گرا بر این باورند که اتحادهای نظامی زمانی شکل می‌گیرند که طرفین بر سنگین بودن کفه مزایای اتحاد نسبت به مضرات آن واقف هستند (Kegley 2014:315-316). اندیشمندان

رنالیسم، برای تبیین نظریه‌های خود از برخی مفروضات برای تبیین طبیعت دولت بهره می‌برد: نخست، دولت‌ها بازیگرانی منحصر به فرد هستند که بقایشان، حداقل‌ترین هدف آنان است. دوم آنکه نظام‌بین‌الملل، نظامی آنارشیک و فاقد اقتدار مرکزی برای تنظیم رفتارهاست. سوم آنکه دولت‌ها برای بیشینه‌سازی قدرت خود، خود را مجهز به ظرفیت‌های نظامی و منابع اقتصادی می‌کنند و در نهایت آنکه دولت‌ها می‌توانند با ایجاد اتحادهای بیرونی،^۱ قدرت خود را افزایش دهند (Goldgeier and McFaul 1992:470).

از منظر مورگنتا، به عنوان یکی از نظریه‌پردازان کهنه کار نحله فکری رنالیسم کلاسیک، منفعت ملی برای همه بیشینه‌سازی قدرت است و طبیعت نظام‌بین‌الملل ایجاب می‌کند که برای رسیدن به این هدف، هر دولت بر پتانسیل‌های نظامی خود بیفزاید. بخشی از این قدرت نظامی دولت‌ها به اتحادهای نظامی خارجی^۲ بر اساس نیاز و نه بر اساس ایدئولوژی برمی‌گردد. بنابراین شایسته است سیستمی سیال از اتحادها را تشکیل دهند؛ زیرا اتحادها، موقتی و با اهدافی محدود هستند. ضمن آنکه دولت‌ها در نظام‌بین‌الملل خودیار هستند در نتیجه نباید خود را تابع سایر کشورهای متحد قرار دهد (Morgenthau 1978:3-4, 37-88).

در دیدگاه کلاسیک رنالیسم، اتحادها عنصری کلیدی برای حفظ موازنه قوا هستند. دولت‌ها در اتحادها، از ظرفیت‌های سایرین برای افزودن به ظرفیت خود بهره می‌برند همچنان که یکدیگر را در برابر متخاصمین یاری می‌کنند و زمانی که کفه هزینه‌های اتحاد از کفه دستاوردها بیشتر شود، اتحاد را ترک می‌کنند (Morgenthau 1978:93-192). از این منظر دولت‌ها کنشگرانی هستند که حداقل به دنبال صیانت از خود و حداکثر در تکاپوی سلطه بر جهان‌اند، در همین راستا برای رسیدن به این اهداف می‌کوشند، که به گفته کنت والتز این تلاش‌ها در دو دسته داخلی و خارجی تقسیم می‌شوند. تلاش‌های داخلی با هدف ارتقای توانمندی‌های اقتصادی و نظامی و تبیین استراتژی‌های هوشمندانه؛ تلاش‌های خارجی با هدف تقویت و گسترش اتحاد خود از یک سو و از سوی دیگر تضعیف اتحاد طرف مقابل (Waltz 1979:118).

¹External alliances

²Foreign military alliances

استفن والت از پیشتازان نظریه رئالیسم در روابط بین‌الملل در معنایی جدید از اتحاد معتقد است که اتحاد به رابطه رسمی یا غیر رسمی میان دو یا چند دولت مستقل برای همکاری‌های امنیتی است (Walt 1987:1). در تعریف استفن والت، اتحاد از سایر اشکال همکاری‌های نظامی و امنیتی تفکیک می‌شود. این تعریف وجود سطحی از تعهد و تبادل منافع میان طرفین را مفروض در نظر می‌گیرد که هر گونه قطع ارتباط یا عدم وفاداری به رابطه سبب ایجاد هزینه‌هایی برای طرفین می‌شود. وی در کتاب خود، ریشه‌های اتحادها، از دلایل استفاده از این تعریف می‌گوید؛ نخست در جهان معاصر دولت نسبت به رسمی شدن اتحادهای خود بی‌رغبت هستند و محدود کردن تعریف به اتحادهای رسمی، سبب حذف بسیاری از اتحادهای نانوشته و غیررسمی خواهد شد. دوم تمایز دقیق میان اتحادهای رسمی و غیررسمی بیش از آنکه به نظر می‌رسد، تحریف می‌شود؛ به طور مثال هیچ بیانیه اتحادی میان ایالات متحده آمریکا و اسرائیل وجود ندارد اما کسی در تعهد طرفین به یکدیگر شکی ندارد و تغییر در این تعهدات فی‌مابین از تغییر در رفتارها و بیانات مقامات عیان می‌شود نه با بازنویسی متن اتحاد. از سوی دیگر تاریخ روابط شوروی و مصر گویای آن است که این دو کشور با وجود آنکه متن اتحادی تا سال ۱۹۷۱ امضا نکرده بودند اما به وضوح همکاری‌های گسترده‌ای با یکدیگر داشتند. نتیجه آن که عنوان رسمی و یا غیر رسمی در اتحاد، گمراه‌کننده و مورد به مورد متفاوت است (Walt 1985:12).

از سویی اسنایدر در کتاب خود به نام سیاست اتحاد می‌نویسد دولت‌ها زمانی وارد اتحاد می‌شوند که مزایای این اتحاد از هزینه‌های آن بیشتر باشد. شاخصه مزیت، همکاری، افزایش امنیت در سایه این شراکت و شاخصه هزینه آن از دست دادن استقلال طی این همکاری است. وی از جمله مهم‌ترین فواید شرکت در اتحاد برای هر دولت را چنین برمی‌شمارد: الف) افزایش بازدارندگی در برابر حمله به خود؛ ب) افزایش ظرفیت دفاعی در برابر حمله به خود که از دو طریق افزایش احتمال کمک‌رسانی از سوی دولت‌های متحد و افزایش موفقیت دفاعی در سایه کمک متحدان تأمین می‌شود؛ ج) افزایش بازدارندگی در برابر حمله به متحد؛ د) افزایش کنترل و نفوذ بر دولت متحد؛ ه) حذف احتمال حمله توسط دولت‌های متحد؛ ز) مانعی برای اتحاد یا همکاری میان شرکا با رقبا،

اتحادها نه تنها مانعی برای ایجاد اتحاد شرکا با سایرین هستند بلکه انگیزه فکر کردن به سایرین را هم در آنان کاهش می‌دهد (Snyder 1997:43-44).

هزینه‌های اساسی تحمیل شونده برای اتحادها را نیز می‌توان در موارد زیر خلاصه می‌کند: الف) ریسک اتحادهای درون اتحادی؛ ب) ریسک آنکه در صورت نیاز به کمک متحد، آن متحد با وجود داشتن تعهد، از آن سر باز بزند. این اتفاق نه تنها سبب شکست بازدارندگی می‌شود؛ چه بسا سبب تحریک رقیب برای حمله خواهد شد؛ ج) سلب انتخاب از شرکت در اتحادهای جایگزین؛ د) عدم وجود آزادی اقدام در اتحاد، بدون هماهنگی با سایر متحدان و بعضاً تغییر سیاست‌های خود در راستای سیاست‌ها و ترجیح‌های کلی اتحاد (Snyder 1997:43-44). وی در ادامه تأکید می‌کند که اندازه فواید امنیتی برای طرفین یک اتحاد به سه عامل بستگی دارد: یک) نیاز یک دولت به اتحاد؛ دو) درجه‌ای که شریک، نیاز خود را قابل‌رفع می‌بیند؛ سه) ترم‌های واقعی در قرارداد اتحاد. نیاز به اتحاد در واقع تابعی است از تهدید توسط دولت دشمن. ظرفیت‌های دشمن نیز بستگی به دولت مقابل و درجه منازعه میان آن‌ها دارد. اندازه هزینه‌ها و ریسک‌های یک اتحاد نیز تابعی از فاکتورهایی در روابط میان متحدان با دشمنانشان است. هر چه که یک متحد، ضعیف‌تر باشد، در صورت مورد حمله واقع شدن، تمایل بیشتری برای مشارکت در اتحاد دارد. هزینه‌های یک اتحاد از سوی دیگر همچنین تحت تأثیر منافع یک دولت به دفاع از متحد، حتی بدون اتحاد است. هر آنچه این منفعت بزرگ‌تر باشد، نگرانی کمتری در این تعهد دار (Snyder 1997:45).

شراکت استراتژیک

شراکت استراتژیک اما یکی از چهره‌های جدید از همکاری‌ها و اتحاد سازی‌های بین‌المللی است و با وجود آنکه در محافل سیاسی و آکادمیک جهان بسیار از آن سخن رفته است، اما بر سر تعریف مشخص و ساختار آن مناقشه است. مفهوم شراکت استراتژیک در جایگاه رابطه‌ای دو سوویه، نخستین بار در نشست کمپ دیوید سال ۱۹۹۱ مطرح شد. در این نشست رئیس‌جمهور وقت روسیه و ایالات متحده آمریکا مشترکاً بیانیه‌ای را امضا کردند که بر اساس آن دو کشور، یکدیگر را به عنوان دشمن شناسایی نکنند و بر پایه اعتمادی مشترک برای توسعه شراکت استراتژیک به یکدیگر متعهد شوند. با وجود آن که

این شراکت به تمام اهداف خود نرسید اما در ذات خود نشان‌دهنده خواست دو کشور برای رسیدن به منافع مشترک بود.

مشارکت که اخیراً وارد ادبیات اتحاد شده است و با استقبال روزافزونی در میان سیاستمداران و تئوریسین‌های بحث اتحاد روبرو شده است، بازتاب‌دهنده طیف وسیعی از اشکال همکاری است که غالباً به شکلی غیررسمی ایجاد می‌شوند. در سند استراتژی امنیت ملی ۲۰۱۰ ایالات متحده آمریکا بالغ بر ۴۳ بار از این کلمه استفاده شده است که این میزان گرچه کمتر از ذکر کلماتی چون اتحاد و متحدان (۶۳ مرتبه) بوده است. اما واژه شراکت برای سیاست‌هایی چون انرژی، تجارت و عدم اشاعه سلاح‌های هسته‌ای به کار برده شده است که خود بر بار معنایی این کلمه می‌افزاید. باین معتقد است در حالی که اتحادها در اندیشه ترتیبات نظامی هستند اما شراکت در حوزه‌های گسترده‌ای انجام می‌پذیرد، از طرف دیگر اتحادها ترتیباتی بین‌الدولی هستند اما شراکت، بین بازیگران مختلف مثل گروه‌ها و سازمان‌های فراملی یا فرو ملی نیز صورت می‌پذیرد (Byner2013:3).

در دوران جنگ سرد، مفهوم شراکت استراتژیک تحت لوای رویکرد نئورئالیسم تعریف می‌شد: دولت‌ها بازیگران عرصه بین‌الملل هستند که در شرایط آنارشی به دنبال بیشینه‌سازی منفعت خود و در راستای کمینه‌سازی هزینه‌ها گام برمی‌دارند و امنیت ملی حرف نخست را در تأمین منافع استراتژیک آنان می‌زند. بنابراین مفهوم شراکت استراتژیک، بیان‌گر استفاده از قدرت ملی در همکاری با سایر کشورها برای کسب منافع ملی بود. این در حالی است که با مفهوم ائتلاف‌سازی و اتحاد همپوشانی‌هایی دارد. در حال حاضر شراکت استراتژیک، به معنای همکاری‌ای برای کسب هدف استراتژیک مشترک است که این روابط دوجانبه استراتژیک توسط اهداف استراتژیک تعریف می‌شود و همکاری‌ها نیز در ذیل رسیدن به آن اهداف صورت می‌پذیرد که برای این منظور دولت‌ها باید منافع ملی خود را با هم همسو کنند. همکاری در زمینه‌های استراتژیک مانند حوزه‌های امنیتی، نظامی، سیاسی و اقتصادی در رده شراکت‌های استراتژیک قرار می‌گیرند. این اصطلاح دارای تعاریف کاملاً متفاوتی است و هر تعریف از منظری منحصر به فرد به این واژه می‌نگرد (Gajauskaitė2013:191).

شراکت استراتژیک برای همکاری‌های استراتژیک در سیاست خارجی مورد استفاده قرار می‌گیرد و می‌تواند برای فرم دهی و تأثیرگذاری بر ساختار بین‌الملل یا بر استقلال دولت‌ها مورد استفاده قرار گیرد. کشورهای قدرتمند با استفاده از این شراکت استراتژیک به ساختار بین‌الملل فرم می‌دهند، منطقه نفوذ خود را گسترش می‌دهند و کشورهای کوچک از این شراکت برای کسب امنیت بیشتر و منافع اقتصادی و سیاسی بهره می‌جویند. شراکت استراتژیک با سایر اشکال همکاری‌های بین‌المللی در اولویت نخست خود متفاوت است. شراکت تنها به دنبال یک هدف نیست اما بی‌شک آن اهداف امنیتی هستند. پایه و اساس این نوع همکاری وجود یک دشمن مشترک نیست، بلکه منافع مشترک و مسائل و تهدیدات مشترک امنیتی است (Gajauskaitė 2013:192).

دولت‌ها با سایرین شراکت می‌کنند چراکه درصدد افزایش امنیت ملی خود و کاهش خلأ قدرت هستند. علاوه بر آن دولت‌ها به عنوان بازیگران عقلایی، شریکی را انتخاب می‌کنند که نسبت به سایر شرکای موجود، منفعت بیشتری برای آنان به ارمغان آورد. بسته به میزان قدرت دولت‌ها، زمینه‌ها و اهداف هر یک برای شریک شدن متفاوت است. برای برخی از بازیگران این شرایط یک استراتژی تهاجمی و برای برخی یک استراتژی تدافعی است. کشورهای قدرتمند با افزایش قدرت، اقتصاد، ساختار نظامی و سیاسی به دنبال افزایش سلطه خود و کشورهای ضعیف به دنبال امنیت و محدود کردن تهدیدات خود هستند (Kay.S 2006:42).

علاوه بر آن شراکت‌ها شرایط را برای تغییر ساختار بین‌الملل موجود فراهم می‌کنند، آنان می‌توانند هم مقدمات ظهور یک مرکز جدید از قدرت را ایجاد کنند و هم یک قدرت را تضعیف کنند. بنابراین برخی از دولت‌ها از این ابزار جهت تسلط خود برای ساختار نظام بین‌المللی و ایجاد نظامی تک‌قطبی استفاده می‌کنند. برخی از کشورها همچون روسیه از این ابزار برای ایجاد موازنه قوا با سایر دولت‌ها و ایجاد ساختاری دوقطبی استفاده می‌کنند. این ویژگی شراکت استراتژیک نشان‌دهنده بعد پویایی و جهانی این سیاست است. اجرایی شدن شراکت استراتژیک بین دو قدرت مهم یا قدرت‌های در حال رشد می‌تواند اهداف متحدان برای تأثیرگذاری بر نظام بین‌الملل/منطقه‌ای را تعیین کند یا آن را تغییر دهد که این به معنای منطقه نفوذ جدید یا محدودسازی دولت ثالث است.

همکاری‌های استراتژیک می‌تواند به معنای امکان ایجاد جایگاهی در سیاست جهانی باشد. انتخاب یک متحد مناسب، اتفاق بر سر منافع و شکل‌دهی هدف استراتژیک نشان از توانایی برای تبدیل شدن به یک بازیگر استراتژیک می‌دهد که درست منطبق با سیاست‌های اتحادیه اروپاست. از شاخص‌های دیگر یک شراکت استراتژیک، طول عمر آن است. در یک شراکت استراتژیک، شرکا سعی بر آن دارند که طول مدت آن را بیشتر کنند. شرکا بایستی از قدرت و ظرفیتی برابر برای توسعه روابط دوجانبه برخوردار باشند که بتوانند روابط دو جانبه را تکامل بخشند (Gajauskaitė 2013:193). منافع مشترک در این شراکت با امنیت ملی گره خورده است، اما فهم این منفعت وابسته به منافع ملی شرکا و توانایی آن‌ها در ترجمان این منافع مشترک دارد (Gajauskaitė 2013:195).

نیاز به پاسخگویی به چالش‌های محیط بین‌الملل، تهدیدات امنیتی مشترک یا منافع استراتژیک مشترک، عوامل تعیین‌کننده شراکت استراتژیک هستند. در کنار آن نیز وجود عواملی چون ارزش‌ها، ایدئولوژی، پتانسیل بالقوه حقیقی، قدرت شرکا و توانایی استفاده از این قدرت، انتظارات متقابل و اهداف نیز میان شرکا بر این شراکت اثرگذار است. زمانی که در باب منافع مشترک صحبت می‌کنیم و زمانی که دولتی شریک بالقوه‌ای برای خود می‌یابد و با وی اهداف استراتژیک خود را ترسیم می‌کند، زمان فرمول‌بندی و ترسیم حدود و ثغور این شراکت فرامی‌رسد. تنظیم این ترتیبات سبب اعطای وضعیتی قانونی به شراکت می‌شود و از دل آن تعهدی عمیق‌تر متبلور می‌شود (Snyder 1997:8).

در این میان اصلی‌ترین هدف هر دولتی، حفظ بقاست که برای ایالات متحده نیز در تمامی اسناد استراتژی‌های امنیت ملی، به عنوان اصلی‌ترین رکن مورد اشاره قرار گرفته و در میان سایر اهداف سیاست خارجی این کشور، ممانعت از ظهور یک قدرت هژمونیک دیگر که نظام مطلوب نظام بین‌الملل آن را به مخاطره بیندازد، از جایگاه ویژه‌ای برخوردار است (Levy 2004:32).

استراتژی‌های کلان امنیتی آمریکا و گذار به شراکت استراتژیک

فریدمن در کتاب خود با نام "استراتژی: یک تاریخ" می‌نویسد: "قلمرو استراتژی از یک سو چانه‌زنی و ترغیب و از سوی دیگر تهدید و فشار، از سویی بیان و از سوی دیگر عمل است، از یک سو روان‌شناختی و از سویی دارای نتایج فیزیکی است. به همین دلیل است

که استراتژی در مرکزیت هنر سیاسی واقع شده است. استراتژی فراتر از آنی است که موازنه قوا به ارمغان می‌آورد؛ استراتژی هنر ایجاد قدرت است" (Freedman, 2013).
 علیرغم آنکه دهه‌هاست دانشگاهیان و محققین در تلاش برای بیان تعریفی جهان‌شمول از استراتژی هستند، اجماع چندانی بر سر تعریف و کارکرد این واژه به دست نیامده است. در عین حال می‌توان در باب آنکه استراتژی کلان یک کشور، پایه و اساس ساختار حمایت عمومی از سیاست‌های خارجی و دفاعی آن کشور است، به توافق رسید. از تمامی نظریات موجود در باب تعریف و جایگاه استراتژی می‌توان این‌گونه جمع‌بندی کرد که یک استراتژی فرمولی برای رسیدن دقیق‌تر به اهداف و اولویت‌های ملی و فراهم آوردن عقلانیت سیاسی برای سیاست داخلی و حمایت خارجی است. این فرمول دیپلماسی و سیاست دفاعی را جهت می‌دهد، سبب بهبود همکاری‌های بوروکراتیک می‌شود و بهره‌وری در استفاده از منابع را بهینه می‌سازد. در نهایت این فرمول همه‌چیز است (Hohen & Solomon & Efron 2017:141-142).

غالب کشورهای مدرن تلاش می‌کنند که در غالب اسنادی چون سند امنیت ملی یا دفاعی، تعریف و روش‌های خود را در ذیل مفهوم استراتژی خود به دیگران عرضه کنند. ایالات متحده نیز از دهه نود میلادی در دولت‌های مختلف یک یا چند سند تحت عنوان سند امنیت ملی را منتشر می‌کند که تصویر دقیقی از "استراتژی" نمی‌دهد و از یک سو بیشتر تصویری است از الهامات و چشم‌اندازشان از فرم جهان پیش رو و از سوی دیگر لیست بلندی است از اولویت‌های این کشور در میان چالش‌های بی‌شمار موجود در جهان. به طور کلی، می‌توان منافع ملی ایالات متحده اعلامی را تنها در یک سطر جای داد: پیشرفت در امنیت و آزادی و همچنین کسب سعادت برای مردم آمریکا. از طرفی می‌توان به طور کلی، اهداف مرکزی ایالات متحده برای حراست از امنیت ملی را به صورت زیر طبقه‌بندی کرد: الف) مراقبت از مردمان ایالات متحده و تمامیت ارضی آن در برابر حمله هسته‌ای و سایر آسیب‌های غیر قابل جبران؛ ب) افزایش رشد اقتصادی ایالات متحده و حفظ جایگاه رهبری ایالات متحده در اقتصاد جهانی در نظم اقتصادی لیبرال؛ پ) ممانعت از غلبه خصومت در اروپا، آسیای شرقی و خاورمیانه؛ ت) کشیدن خط بطلان بر ایدئولوژی‌های خشونت‌طلبانه جهادی سلفی و گروه‌های وابسته به آنان؛ ث) متعهد ماندن

ایالات متحده به ناتو، متحدان آسیایی، اسرائیل و دیگران هم‌زمان با ترغیب آنان به تمرکز به دفاع از خود؛ ج) کاهش شمار کشورهای دارنده سلاح‌های هسته‌ای و شیمیایی؛ چ) دفاع از احترام جهانی به حقوق بشر و دفاع از مردمانی که به دنبال آزادی هستند؛ ح) حفظ کنترل مرزهای ایالات متحده از مهاجرت غیرقانونی و نفوذ تروریستی؛ خ) کاهش خطر تغییرات اقلیمی بر ایالات متحده (Hohen & Solomon & Efron 2017:145).

ایالات متحده به طور کلی در مواجهه با نظام بین‌الملل، سه مدل استراتژی در طول تاریخ اتخاذ کرده است: نخست، استراتژی "به خانه برگرد آمریکا" با هدف بازسازی داخلی و محدودیت بین‌الملل؛ دوم استراتژی "ملت ضروری" با هدف سردمداری ایالات متحده در نظم جهانی و سوم استراتژی "چابک باش آمریکا" با هدف انطباق با جهان در حال تغییر. در انتخاب استراتژی مطلوب عوامل بسیاری اعم از سیاست داخلی و خارجی اثرگذار است. در انتخاب یک استراتژی، بهترین دستاورد زمانی کسب می‌شود که مفروضات آن استراتژی دقیق محاسبه شده باشد و بدترین نتیجه زمانی محقق می‌شود که جهان را به شکلی نادقیق محاسبه کرده باشیم. اگر سیاست پرهزینه در بخش دفاعی در پیش گرفته باشیم اما جهان در فضایی صلح‌آمیز باشد، به معنای از دست دادن فرصت سرمایه‌گذاری در اولویت‌های داخلی است. بالعکس اگر در فضایی تهدید زا به دنبال خروج از اتحاد با متحدان خود و کاهش هزینه‌های امنیتی و نظامی باشیم، برای خود خطر امنیتی ایجاد کرده‌ایم (Hohen & Solomon & Efron 2017:147).

مدل‌های استراتژی امنیتی ایالات متحده

استراتژی به خانه برگرد آمریکا

جنگ با تروریست‌های سلفی-جهادی به عنوان طولانی‌ترین جنگ خارجی ایالات متحده در طول تاریخ این کشور، از منظر اقتصادی و سیاسی، نفوذ ایالات متحده در مسائل جهانی را تحت تأثیر قرار داده است. (Hohen & Solomon & Efron:149-150). منازعه در خاورمیانه به تدریج سبب خلق ساختار سیاسی و امنیتی جدید در منطقه خواهد شد، گرچه

این فرآیندها زمان خواهد برد. شواهد گذشته نشان می‌دهد که احتمالاً با درگیری نظامی ایالات متحده در منطقه این پروسه انجام نخواهد شد؛ بلکه برعکس، احتمالاً سبب تشدید شرایط بحرانی در خاورمیانه نیز خواهد شد آن‌چنان‌که در سوریه و عراق نظاره‌گر آن هستیم. بر اساس استراتژی به‌خانه‌برگرد آمریکا، واشنگتن بایستی درهای مذاکره با دشمنان و متخاصمان خود از جمله ایران و روسیه و حتی بشار اسد را برای خود برگزیند. ایالات متحده همچنان که با داعش می‌جنگد، از اینکه "مالک" این منازعه شود پرهیز کند (Hohen & Solomon & Efron 2017:151).

استراتژی ملت ضروری

از منظر این استراتژی، جهان بدون رهبری ایالات متحده، محیطی هابزی را تجربه می‌کند و رویدادهای مدرن خاورمیانه چون جنگ داخلی در سوریه، بحران مهاجرت، ظهور داعش، درگیری نظامی روسیه در جنگ سوریه و ایجاد بی‌نظمی ناشی از ناکامی بهار عربی، همگی نتایج دست‌دوم و سوم از عدم ورود ایالات متحده در عراق و لیبی است. در نتیجه این کشور بایستی خود را متعهد به رهبری جهان بداند و هزینه امنیت آن را نیز پرداخت کند. بنا به این استراتژی، تنها ایالات متحده است که توانایی لازم برای دفع خصومت، گسترش صلح و تقویت شراکت و اتحادها را دارد. نگرانی ایالات متحده در خاورمیانه طبق این استراتژی، تسلط ایران با حمایت چین و روسیه بر شرکا و متحدان ایالات متحده است. (Hohen & Solomon & Efron 2017:169-171). متحدان ایالات متحده به تنهایی ظرفیت لازم برای مقابله با داعش و نیروی ایران را ندارند و از آنجا که ردپایی مستحکم از حضور ایران و روسیه در منازعات سوریه و عراق مشاهده می‌شود، ایالات متحده بایستی نیروهای خود را در جهت موازنه‌سازی با نفوذ ایران در عراق و سوریه به کار گیرد و با گروه‌های سنی، شیعی، علوی، ترک و کرد در برابر داعش دست به ائتلاف زند. (Hohen & Solomon & Efron 2017:175).

استراتژی چابک باش آمریکا

این استراتژی مهر تأییدی بر مفهوم جهانی‌شدن می‌زند و هدف خود را مدیریت تغییرات سریع در جهان مدرن می‌داند و از آنجا که استراتژی "ملت ضروری" را دارای هزینه‌های

برگشت ناپذیر می‌داند، معتقد است که ضمن بهره‌گیری از فرصت‌های اقتصادی بایستی از هزینه‌ی تعهدات امنیتی کاست. این استراتژی بر دوش کشیدن سهم هر یک از کشورها در تأمین امنیت خود تأکید می‌کند، ضمن آنکه آمریکا را ملزم می‌کند که در صورت چرخش اقتصاد جهان به سوی شرق، زیرساخت‌های لازم خود را برای همسویی با جهان آماده کند و توجه خود را بر اتحادهای اقتصادی متمرکز می‌کند. برای تحقق این استراتژی، ایالات متحده ضمن آنکه قدرت ژئوپلیتیک خود را بین شرکا به اشتراک می‌گذارد، موانع و هزینه‌های تأمین امنیت را نیز در تمامی بخش‌های مالی و نظامی با شرکا شریک می‌شود (Hohen & Solomon & Efron 2017:181).

در نهایت، به نظر می‌رسد که ایالات متحده از تمامی مفروضات جنگ سردی عدول می‌کند. مفروضاتی چون: الف) نظام دولت-ملت پایه و اساس نظم بین‌الملل است و ایالات متحده باید ملت‌های دموکراتیک را در برابر سلطه‌جویی ناشی از کمونیسم رهبری کند؛ ب) ایالات متحده نه تنها باید رهبر جهان در قدرت اقتصادی و صنعتی باشد بلکه باید سیستم اقتصادی و تجارت بین‌الملل را مطابق میل متحدان و شرکای خود در برابر رشد متخاصمینشان شکل دهد؛ پ) ثبات خاورمیانه برای منافع ملی ایالات متحده با اهمیت است و رهبری نکردن در این منطقه سبب از دست دادن نفوذ و بالفعل کردن بی‌نظمی می‌شود؛ ت) ناتو و گروه هفت برای امنیت و سعادت اروپا-آتلانتیک ضروری است و ایالات متحده بایستی تمام تلاش خود را برای تقویت و حفظ این نهادها به خدمت گیرد؛ ث) نیروی نظامی قدرتمند برای حراست از ایالات متحده و گسترش منافع ملی آن الزام‌آور است (Hohen & Solomon & Efron 2017:185-189).

شراکت در استراتژی امنیتی ایالات متحده

در تعریف پنتاگون آمده است که "همکاری امنیتی، روابط امنیتی را ایجاد می‌کند که سبب تأمین منافع امنیتی ایالات متحده، توسعه نظامی متحدان و شرکا و همچنین ایجاد ظرفیت‌های امنیتی برای دفاع از خود و عملیات چند ملیتی می‌شود و در نهایت برای نیروهای آمریکایی و متحدانش صلح می‌آورد... ساخت ظرفیت شریک، قلب استراتژی ایالات متحده است" استراتژی ایالات متحده در منطقه خاورمیانه بیش از هفت دهه است که برنامه‌های بسیاری برای همکاری‌های امنیتی را از آموزش نیروهای محلی تا حضور

مستقیم در جنگ داشته است که مهم‌ترین آن صادرات مهمات و تسلیحات به این منطقه بوده است. شراکت ایالات متحده با خاورمیانه بسیار سیال‌تر از این شراکت در آسیا و اروپاست. ایالات متحده قادر است با کشورهای عربی ائتلاف مهمی برای مقابله با داعش خلق کند و هم‌زمان با ائتلافی سنی، با تهران و دمشق نیز کار کند. آشنفتگی بسیار در این منطقه جغرافیایی، ایجاد ائتلاف‌های دائمی را بسیار سخت کرده است. به دلیل سطح بالای عدم قطعیت، ایالات متحده می‌تواند رویکردهای متفاوتی در مواجهه با شرکای خاورمیانه‌ای خود اتخاذ کند (US Department of Defence, 2019).

بنا به متن منتشرشده در وزارت دفاع ایالات متحده آمریکا کشورهای متحد با این کشور شامل کشورهای می‌شوند که دارای روابط رسمی بلندمدت بر اساس ارزش‌ها و منافع مشترک هستند. طبق این دسته‌بندی ۲۹ کشور عضو NATO در جرگه متحدان ایالات متحده قرار می‌گیرند. در ادامه این متن شراکت بر اساس منفعتی مشترک در مقطع زمانی خاص یا بر موضوعی مشخص شکل می‌گیرد که شراکت ایالات متحده با شرکای آمریکای لاتین و کارائیب بر سر مواد مخدر در این دسته قرار می‌گیرد (US Department of Defence, 2018).

بنا به اسناد وزارت دفاع ایالات متحده نتیجه فعالیت‌های زیر، ظرفیت شراکت ایجاد می‌کند (McInnis & Nathan 2015:6):

- ایجاد روابط در سطح وزرای دفاع و فرماندهان میان کشورها
- برگزاری مانورهای نظامی دو جانبه
- برگزاری مانورهای چندجانبه
- شرکت در برنامه‌های نظامی چندجانبه و بحث بر سر توسعه آن
- آموزش و تجهیز نیروهای امنیتی و نظامی خارجی
- ایجاد ظرفیت‌های ویژه برای کشورها و مناطق خاص جهان
- آماده‌سازی نیروهای امنیتی خارجی برای شرکت در مانورهای نظامی چندجانبه
- اعزام مشاوران نظامی به نیروهای نظامی و امنیتی کشورهای خارجی
- آموزش نیروهای نظامی خارجی به عنوان دانشجوی مدارس نظامی آمریکا

و همچنین بنا به اسناد دفاعی ایالات متحد کارکرد BPC را می‌توان بدین شکل دسته‌بندی کرد (US Department of Defence, 2006, 2010, 2014):

- BPC باید به ایالات متحده برای حضور طولانی‌مدت و کمترین میزان در چشم بودن در مناطقی از جهان که نیروهای ایالات متحده به شکل سنتی در آن عملیات انجام نمی‌دهد، کمک کند.

- BPC باید بر مبارزه با تروریسم و مبارزه با شورش تمرکز کند.

- BPC با تهدیداتی که ناشی از ضعف دولت‌هاست بیشتر از قوت دولت‌ها سروکار دارد
- دستورات مبتنی بر BPC بر شرایطی فارغ از تفاوت میان توسعه، دیپلماسی و دفاع اعمال خواهد شد.

- عملیات کمک نیروی امنیتی (SFA) پارامتر کلیدی BPC است

- BPC شامل توسعه حفظ صلح شرکا و ایجاد ظرفیت برای مبارزه با تروریسم و به شکل ویژه بهره‌گیری از آن برای دولت‌های شکننده است.

در اسناد دفاعی تلاش شده است به جای برنامه‌های همکاری امنیتی سنتی به کمک‌رسانی به متحدان پرداخته شود و با کمک به دولت‌های ضعیف، از منازعات ناشی از فعالیت بازیگران غیردولتی ممانعت ورزد. در عملیات ایالات متحده در عراق و افغانستان می‌توان BPC را مسبب کاهش ریسک برای نیروهای ایالات متحده و گسترش امنیت در مناطقی که این کشور در آن نقاط تنهاست، دانست. به عبارتی استفاده از این رویکرد برای دستیابی به اهداف استراتژیک با کمترین هزینه و بدون نیاز به استفاده از نیروهای نظامی آمریکایی است. در سند استراتژی نظامی ایالات متحده در سال ۲۰۱۵ ایجاد ظرفیت شراکت در دو معنای مبارزه با تروریسم (خصوصاً در دولت‌های شکننده) و ساخت اتحاد/ائتلاف (در دولت پایدار و متحدان ایالات متحده) تعریف شده است (McInnis & Nathan 2015:7-8)

در نهایت ایالات متحده اهداف زیر را پیگیری می‌کند (McInnis & Nathan

2015:16)

- پیروزی در جنگ یا پایان جنگ
 - مدیریت چالش‌های امنیت منطقه‌ای
 - حمایت غیرمستقیم یک حزب در منازعه
 - کاهش منازعات
 - خلق پیوندهای نهادی و بینا فردی
 - افزایش مشارکت در ائتلاف
 - خلق اتحاد.
- شراکت استراتژیک به یک معنا بالاترین سطح از دستاوردهای استراتژیک برای ایالات متحده به حساب می‌آیند:

شکل ۱- اثرگذاری شراکت استراتژیک (مرکز تحقیقات کنگره)

شراکت استراتژیک و تأثیر آن بر روش‌های جنگ ایالات متحده

پس از دهه‌ها، شرایط جهان به گونه‌ای دچار تحول شده است که تصور حضور نظامی ایالات متحده به عنوان گران‌ترین ارتش جهان در یک جنگ تمام‌عیار و حتی شکست آن نیز دور از ذهن نیست و گویی فنون این ارتش پاسخگوی شرایط دنیای مدرن نیست. روش‌های جنگ ایالات متحده را می‌توان به پارامترهای زیر تقسیم‌بندی کرد (Dugherty 2019:7):

- استقرار سریع نیروهای مشترک در ابعاد وسیع به پایگاه‌های زمینی و دریایی
- ایجاد حریم پشتیبان برای نیروهای آمریکایی در آسمان
- رصد دقیق فعالیت‌های دشمن و حذف امکان مانیتورینگ برای دشمن
- آغاز عملیات جنگی در زمان، مکان و روشی که ایالات متحده انتخاب می‌کند
- ابتکار عمل با کمپین هوایی و موشکی متمرکز بر کسب اولویت‌های هوایی در ساعات و روزهای باز

- حفظ ابتکار عمل تهاجمی به موازات و در راستای عملیات هوایی در عمق میدان نبرد
- دورنگه داشتن کمپین هوایی از انبار مهمات و پایگاه‌ها.

بنا به گزارش‌های رسمی این روش جنگی از آزمون عملکردی خود در دوران جنگ خلیج فارس، جنگ ۲۰۰۱ افغانستان و ۲۰۰۳ عراق و لیبی در سال ۲۰۱۱ سربلند بیرون آمده است و دلیل آن (۱) این روش با وجود همه اشکالات این روش، در عملیات مختلف بازدهی دارد (۲) هیچ کشوری توانایی مقابله با آن توسط یک روش کلاسیک را ندارد و (۳) این روش تناسب قابل قبولی با محیط تهدیدات ناشی از کشورهای سرکش دارد. با این وجود در جهان پر چالش کنونی، مشکل وزارت دفاع ایالات متحده، عدم تناسب این روش با محیط رقابت میان قدرت‌های بزرگ پس از جنگ سرد است (Dugherty 2019:8).

ایالات متحده در مواجهه با این تهدیدات مدرن دو راه کلیدی و مرتبط با هم را پی گرفته است: ایجاد مجموعه‌ای گسترده از متحدان و شرکا و همچنین توانایی انجام عملیات نظامی در سطح جهان. شرکا و متحدان توانایی سیاسی و نظامی آمریکا را گسترده و از عملیات این کشور حمایت می‌کنند و در مقابل ایالات متحده برای این شرکا، بازدارندگی در برابر مهاجمین ایجاد می‌کند و هدف نهایی از آن حفظ موازنه قدرت در مناطق کلیدی جهان و حراست از منافع حیاتی ایالات متحده در جهان است. حالت ایده آل برای سیستم دفاعی ایالات متحده، توانایی تقابل با متخصصین متحدان و شرکا و تحکیم این شراکت هم‌زمان با عقیم کردن آنان در دستیابی به اهداف نظامی خود بدون وابستگی به ایالات متحده است؛ چراکه در این حالت ایجاد بازدارندگی کم‌هزینه و کم‌خطرتر خواهد شد و توانایی این کشور را برای تقابل با دشمنان خود در آینده افزایش خواهد داد (Dugherty 2019:9).

از منظر ایالات متحده اساسی‌ترین تهدید امنیتی این کشور از سوی کشورهای چینی، ایران، عراق و کره شمالی است و همچنان که سند دفاعی چهارساله این کشور در سال ۲۰۱۸ به ان اذعان می‌کند، ارتش این کشور به توافق‌نامه‌های نظامی جدید روی آورده است. دلیل اصلی اتخاذ روش‌های نوین جنگی، مبارزه با روسیه و چین، هزاران مایل دورتر از ایالات متحده است که همواره در حال بروز کردن روش‌های خود و بهره‌گیری از روش‌های چندگانه هستند (Dugherty 2019:11). چین و روسیه سال‌ها بر روی

روش‌های جنگی آمریکا مطالعه کرده‌اند و کشورها را به سوی تجدیدنظر در ضمانت امنیتی ایالات متحده سوق می‌دهند. در سند استراتژی دفاعی ۲۰۱۸ ایالات متحده بر کاهش قوت نظامی ایالات متحده در مناطق کلیدی جهان و افزایش قوت چین و روسیه اشاره شده است و نسبت به آن هشدار می‌دهد (Dugherty 2019:1).

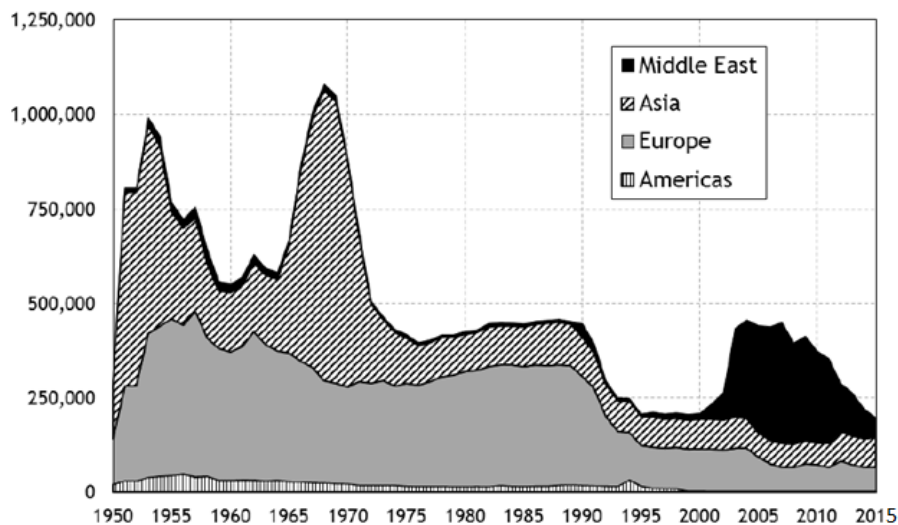
برای تعریف آنچه حضور نظامی ایالات متحده در منطقه تعریف می‌شود مستقیماً به سراغ اسناد منتشرشده وزارت دفاع ایالات متحده و منافی که از این حضور برمی‌شمارد می‌رویم:

- حراست از متحدان و شرکای ایالات متحده از دوات متخاصم:
 - متحدان آسیایی از چین و کره شمالی
 - شرکای خاورمیانه‌ای از ایران، سوریه و بازیگران خشونت طلب غیردولتی
- افزایش نفوذ ایالات متحده در مناطق کلیدی
 - در برابر چین در آسیای شرقی، آسیای میانه و آفریقا
 - در برابر ایران در خاورمیانه
 - در برابر روسیه در مرزهای خاور نزدیک و آسیای مرکزی
- ممانعت از ایجاد رقابت نظامی و مسابقه تسلیحاتی
 - در برابر کره شمالی و چین
 - در برابر ایران
- حراست از آمریکایی‌ها در برابر حملات تروریستی
- مانع تراشی در برابر تجارت غیرقانونی و قاچاق مواد پرخطر
- اطمینان از جریان تجارت آزاد و منابع حیاتی
- پاسخگویی به ضروریات انسانی و منازعات منطقه‌ای.

با نظر به نمودارهای یک و دو می‌توان دریافت که حضور نظامی ایالات متحده پس از ۲۰۰۳ به شدت افزایش داشته است اما در ادامه با کاهش بودجه نظامی مختص پنتاگون، سیاست ایالات متحده به سوی کاهش به اصطلاح تعداد پوتین‌های روی زمین رفته است و با همان شیب صعودی، نیروهای خود را از خاورمیانه تخلیه کرده است. از این نمودارها پیداست که ایالات متحده در جستجوی کاهش هزینه‌های خود و محول کردن مسئولیت

امنیتی به دوش شرکای خود در جهان به طور عام و در خاورمیانه به طور خاص است و در نهایت استراتژی شراکت را به منظور اجرایی کردن دو هدف خود: کم کردن هزینه‌ها و کم‌تر در تیررس بودن را پیگیری می‌کند.

سربازان آمریکایی مستقر در جهان ۱۹۵۰-۲۰۱۵

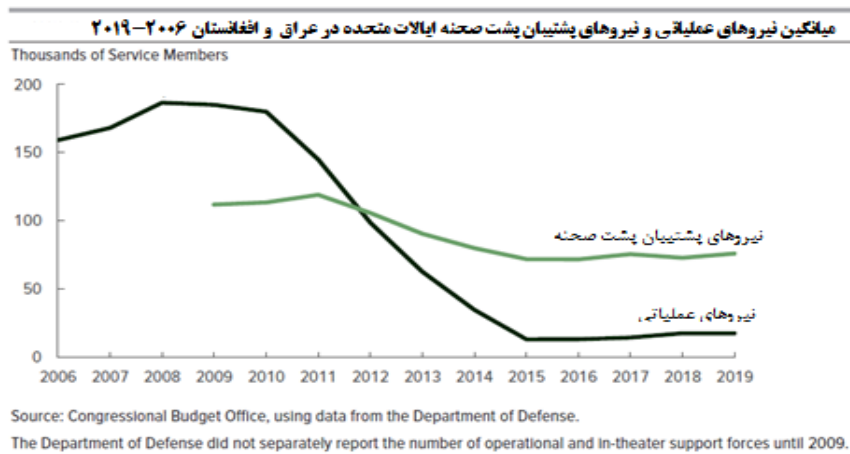

منبع: دفتر بودجه کنگره

با نظر به اسناد نظامی و دفاعی ایالات متحده در سال‌های اخیر به درستی جایگاه رویکرد جدید ایالات متحده را درمی‌یابیم. اعداد و ارقام کنگره، پنتاگون و کاخ سفید نشان می‌دهند که با خروج نیروهای آمریکایی از عراق و افغانستان همچنان مبلغ زیادی صرف فعالیت‌هایی می‌شود که مختص به هزینه نیروهای پشتیبان صحنه است و حتی در صورت نبود عملیات، نقش خود را در منطقه ایفا می‌کند.

با نگاه کلی به این توافق‌نامه‌ها می‌توان دریافت کشورهای که به وضوح امنیت خود را زیر چتر امنیتی ایالات متحده تعریف می‌کنند در ساختاری شراکت محور با ایالات متحده همکاری می‌کنند و از سوی دیگر ایالات متحده از هزینه‌های نظامی خود

کاسته و بار اقتصادی آن را بر دوش کشورهای شریک قرار می‌دهد برای مثال می‌توان به روند حضور نیروهای آمریکایی در عراق و افغانستان اشاره کرد:

نمودار منتشر شده از سوی دفتر بودجه کنگره نشان می‌دهد که ایالات متحده با وجود ظهور داعش اما از نیروهای عملیاتی خود به شدت کاسته و نیروهای پشتیبان را با وجود کاهش، در صحنه حفظ کرده است و بر آن است که شرکای منطقه‌ای خود را در هزینه‌ها، عملیات و نیروهای موجود در صحنه دخیل کند.

۴-۴: مزایای شراکت استراتژیک ایالات متحده با شرکای خاورمیانه

ایالات متحده برای همسوسازی کشورهای خاورمیانه با سیاست‌های خود از یکسو و از سوی دیگر برای کاهش بار هزینه‌های اقتصادی و نظامی خود در منطقه، بر روی ایجاد بستر شراکت با کشورهای منطقه، سرمایه‌گذاری کرده است. مرکز مطالعات استراتژیک و بین‌الملل ایالات متحده در سال ۲۰۱۹ مزایای شراکت استراتژیک این کشور با کشورهای خاورمیانه را بدین شکل نام می‌برد:

- (۱) تقابل / محدودسازی و مبارزه با نفوذ ایران و تحمیل شکست ایران در همکاری با متحدان خود در سوریه، لبنان و یمن
- (۲) محدود کردن تنش‌های جهان عرب و ایجاد همکاری و رهبری مؤثرتر در خلیج فارس و شورای همکاری خلیج فارس:

- همکاری در مدیریت عملیات مشترک جنگی و اطلاعاتی
 - نظارت کردن مؤثرتر سلاح‌های نامتعارف، مناطق خاکستری و نیروهای نیابتی
 - هماهنگی در عملیات موشکی-هوایی-دریایی
 - ۳) حفظ ثبات جریان آزاد قریب به ۳۰ درصد نفت جهان و در پی آن ثبات اقتصاد آمریکا و جهان:
 - کمک به تأمین امنیت خلیج فارس، خلیج عمان، اقیانوس هند، دریای سرخ و کانال سوئز
 - ۴) فراهم شدن امکان کاهش سطح: تهدیدات، نیروهای نیابتی، جنگ‌های محدود و جنگ‌های بزرگ
 - ۵) محدود کردن حضور/ نفوذ/ فروش تسلیحات: روسیه، چین و ترکیه
 - ۶) اجرایی کردن استراتژی‌ها در رابطه با چین از طریق دسترسی به اقیانوس آرام و اثرگذاری بر جنوب شرق آسیا
 - ۷) کمک به برقراری ثبات در عراق
 - ۸) ایجاد قابلیت برای محدودسازی اثر حاکمیت‌های شکست‌خورده، اقتصادهای تضعیف‌شده، منازعات داخلی و اعتراضات سیاسی
 - ۹) مهار و شکست دولت اسلامی عراق و سوریه، القاعده و دیگر گروه‌های تروریستی
 - ۱۰) محدود کردن ریسک بحران‌های هسته‌ای و تسلیحات شیمیایی
 - ۱۱) کمک احتمالی به یمن و کمک به بازسازی آن (Cordsman 2019:22)
- در جدول پیش رو که در توسط مرکز مطالعات خاورمیانه کارنگی در سال ۲۰۱۹ منتشر شده است، می‌توان به گزینه‌های از تلاش‌های ایالات متحده برای ایجاد شراکت این کشور با کشورهای خاورمیانه را دید (Yasmine, 2019).

وضعیت عملیاتی	سطح فعالیت	هدف	اعضا	تأسیس	
این معاهده هرگز موفق به اجرای عملیات نظامی نشد اما همچنان به عنوان مرجعی از همکاری‌های امنیتی در اتحادیه عرب شناخته می‌شود	ایجاد یک شورای دفاعی مشترک و دیپارتمان نظامی در دفتر شورای امنیت انتظار می‌رود نیروهای مشترک تحت نظر یک فرماندهی متحد شوند و بزرگ‌ترین نیروی نظامی عرب شود	امنیت جمعی در برابر مخاصمات نظامی علیه یک یا بیشتر اعضا و انجام رزمایش‌های مشترک	کشورهای عضو اتحادیه عرب	۱۹۵۰	معاهده همکاری مشترک دفاعی و اقتصادی
در سال ۲۰۰۳ به منظور آمادگی برای اشغال عراق توسط آمریکا در کویت مستقر شد و تنها عملیات بزرگ آن در سال ۲۰۱۱ برای مقابله با معترضان در بحرین انجام شد.	مشکل از نیروی زمینی همه کشورها بود که در سال ۱۹۹۳ نیروهای هوایی و دریایی به آن افزوده و در سال ۲۰۰۶ سپر جزیره نام گرفت. در ۲۰۰۹ نیروی واکنش سریع به آن افزوده و در ۲۰۱۳ مبدل به فرماندهی نیروهای متحده شورای همکاری خلیج فارس شد	توسعه پرشتاب در برابر مخاصمات خارجی ایجاد مکانیسمی برای همکاری‌های امنیتی در کشورهای عضو	کشورهای عضو شورای همکاری خلیج فارس	۱۹۸۵	نیروی سپر شبه جزیره
در سال ۲۰۰۱ به مرحله اجرا رسید و ارتباط بهتری میان ساختار دفاع هوایی ایجاد کرد	ارتباط با مراکز عملیاتی نیروهای هوایی و دفاع هوایی کشورها و ایجاد خطوط ارتباطی امن برای سیستم نظامی	ایجاد سیستم هشدار	کشورهای شورای همکاری خلیج فارس	۱۹۹۷	کمر بند همکاری

وضعیت عملیاتی	سطح فعالیت	هدف	اعضا	تأسیس	
عملیات آن به معنای عملیاتی نیروی سپر جزیره در کویت و بحرین گرفته می‌شود	توسعه نیروها از ۵هزار به ۲۲هزار و نظارت بر اجرای توافقنامه دفاعی مشترک	تغییر از همکاری نظامی به عملیات نظامی / طراحی استراتژی دفاعی / پیمانی رسمی مبنی بر حمله به یک عضو به معنای حمله به همه	کشورهای شورای همکاری خلیج فارس	۲۰۰۰	توافقنامه دفاع مشترک شورای همکاری خلیج فارس
در سال ۲۰۱۷ این طرح در مرکز خود در کویت کنفرانس‌هایی برای پوشش مسائل امنیتی مشترک برگزار کرد	افزایش پتانسیل نظامی برای برگزاری مانورهای نظامی و برگزاری دوره‌های آموزشی و همچنین شرکت در مانورهای ناتو و عملیات تحت رهبری آن	مشارکت در امنیت جهانی و منطقه‌ای با هدف همکاری کشورهای خاورمیانه با ناتو	ناتو، بحرین، کویت، امارات متحده عربی، قطر	۲۰۰۴	طرح همکاری استامبول
آخرین نشست آن در سال ۲۰۱۲ برگزار شد	ایجاد نیروهای حفظ صلح شامل اجزای نظامی و مدنی و آموزش برای واکنش‌های سریع و ایجاد بانک اطلاعات و تصمیم‌گیری برای اقدامات جمعی	ممانعت، مدیریت و حل منازعات کشورهای عربی؛ هماهنگی برای مبارزه با تروریسم	اتحادیه عرب	۲۰۰۶	شورای امنیت و صلح عرب

ادامه جدول

وضعیت عملیاتی	سطح فعالیت	هدف	اعضا	تأسیس	
دپارتمان موردنظر تأسیس شد اما کشورهای عربی بسیاری از پیوستن به آن امتناع کردند.	ایجاد دپارتمان مدیریت بحران برای اتحادیه، تأسیس نیروهای عملیاتی عرب	تقویت پتانسیل کشورهای عربی برای تقویت پاسخگویی به بحران، منازعات و شرایط پیشا منازعه	اتحادیه عرب، حمایت شونده از سوی اتحادیه اروپا و مدیریت برنامه توسعه سازمان ملل	مرحله اول ۲۰۲۰ مرحله دوم ۲۰۱۵	همکاری عرب برای هشدارهای زود هنگام و پاسخگویی به بحران
در سال ۲۰۱۸ به فرماندهی عربستان سعودی عملیاتی شد	ایجاد ۱۰۰ هزار نیروی عملیاتی که نیمی از آنان از عربستان سعودی است به منظور عملیات هوایی و دریایی مشترک	تقویت توانایی نظامی GCC در مبارزه با تروریسم و شرایط پیشا منازعه	GCC	۲۰۱۳	فرماندهی نظامی GCC
روی کاغذ باقی مانده است	ایجاد نیرویی ۴۰ هزار نفری در نیروی هوایی و دریایی، ایجاد نیروهای واکنش سریع و مشارکت در عملیات امنیتی	مقابله و ایجاد امنیت در برابر تهدیداتی که امنیت ملت‌های عرب را به مخاطره می‌اندازند	کشورهای عضو اتحادیه عرب	۲۰۱۵	نیروهای عرب مشترک

نتیجه گیری

ایالات متحده پس از جنگ جهانی دوم در تلاش بوده است چتر اقتصادی، امنیتی، نظامی و سیاسی خود را بر سراسر جهان بگستراند و در این راه از هیچ تلاشی فروگذار نکرده و از تمامی ابزارهای موجود در این راه بهره برده است. این کشور فارغ از آنکه چه کسی

سکان‌دار دولت را در دست داشته باشد از استراتژی‌های مختلفی برای مهار، کنترل و موازنه قدرت‌ها در راستای ترجیحات خود استفاده کرده و خواهد کرد. این کشور در نیمه دوم قرن بیستم، تمرکز خود را متوجه مهار بلوک شرق کرد؛ اما پس از فروپاشی نظام دوقطبی، همگام با رشد ایده دهکده جهانی، به نظر می‌رسید ایالات متحده با چالش‌های پیچیده‌تر و دشوارتری روبرو شده است. در ابتدای سده اخیر، با گسترش حضور نظامی این کشور در خاورمیانه، احساسات ضد آمریکایی گسترش یافت و از سوی دیگر بحران‌های اقتصادی، دایره حضور آمریکا را با محدودیت مواجه کرد. در نتیجه، این کشور بر آن شده است که بیش از پیش با ایجاد شبکه‌هایی از شرکا برای خود، در مرحله نخست هزینه‌ها را کاهش و در مرحله دوم کمترین حضور ملموس را در کشورها داشته باشد. از سوی دیگر با نظر به تحولات راهبرد امنیتی ایالات متحده که در این مطالعه بر آن نظر افکنیدیم، این کشور همه هم و غم خود را بر ممانعت از ظهور قدرت‌های منطقه‌ای در سرتاسر جهان متمرکز کرده است. با وجود آنکه برخی معتقدند ظهور چین سبب شده که ایالات متحده از خاورمیانه به جنوب شرق آسیا کوچ کند، اما در این پژوهش دریافتیم ویژگی‌های ژئواستراتژیک و ژئواکونومیک خاورمیانه از جاذبه کافی برای این کشور برخوردار است و گرچه هزینه‌های خود را در این منطقه جغرافیایی کاهش داده است اما با روشی هوشمندانه‌تر با ایجاد شراکت‌ها و طرح روش‌های نوین جنگی می‌کوشد بازی‌های این نقطه از جهان را با میل خود پیش برد.

با مشاهده استراتژی امنیتی ایالات متحده می‌توان تأیید کرد که مفروضات نظریه رئالیسم در باب بیشینه‌سازی قدرت نظامی و امنیتی از طریق ایجاد اتحادهای بیرونی در مورد سیاست خارجی این کشور در خاورمیانه برقرار است. با این حال باید تأکید کرد که این اتحاد از سایر اشکال همکاری‌های نظامی و امنیتی منفک است؛ چراکه در این نوع از اتحادها که اسناد امنیتی ایالات متحده آن را «شراکت استراتژیک» می‌نامند، این کشور باید به سطح تعهد بالایی به متحدان خود پایبند بماند. با همه این احوال، این مطالعه به این نتیجه رسیده است که ثمره این اتحاد از هزینه‌هایی که پیش از این ایالات متحده برای استراتژی‌های پیشین خود از جمله حضور نظامی انجام می‌داده، کمتر است. در نتیجه ایجاد شراکت استراتژیک، ایالات متحده نه تنها بازدارندگی را در برابر نیروهای خود در منطقه

بالا برده است؛ بلکه ظرفیت دفاعی در برابر حمله به خود از طریق افزایش احتمال کمک‌رسانی از سمت متحدان را نیز افزایش داده است. از سوی دیگر نیز، دلایل جذابیت همکاری استراتژی با ایالات متحده برای کشورها و گروه‌های غیردولتی در خاورمیانه نیز از منظر رئالیسم قابل‌درک است. هر چه یک متحد ضعیف‌تر باشد، تمایل بیشتری برای مشارکت در یک همکاری استراتژیک دارد.

شایان ذکر است که هدف این نوع اتحاد، وجود یک دشمن مشترک نیست بلکه منافع مشترک امنیتی است. گرچه بسیاری از تحلیل‌گران سیاست خارجی آمریکا بر این باورند که ایالات متحده همچون گذشته منافی در خاورمیانه ندارد، اما استراتژی امنیتی ایالات متحده نشان می‌دهد که مهار قدرت‌های منطقه‌ای در خاورمیانه همچنان از اولویت‌های این کشور است. استراتژی ایالات متحده در منطقه خاورمیانه بیش از هفت دهه است که برنامه‌های بسیاری برای همکاری‌های امنیتی را از آموزش نیروهای محلی تا حضور مستقیم در جنگ داشته است که مهم‌ترین آن صادرات مهمات و تسلیحات به این منطقه بوده است. شراکت ایالات متحده با خاورمیانه بسیار سیال‌تر از این شراکت در آسیا و اروپاست. ایالات متحده قادر است با کشورهای عربی ائتلاف مهمی برای مقابله با داعش خلق کند و هم‌زمان با ائتلافی سنی، با تهران و دمشق نیز کار کند. آشفتگی بسیار در این منطقه جغرافیایی، ایجاد ائتلاف‌های دائمی را بسیار سخت کرده است. اسناد امنیتی و نظامی ایالات متحده به این نکته اشاره دارند که پس از دهه‌ها، شرایط جهان به گونه‌ای دچار تحول شده است که تصور حضور نظامی ایالات متحده به عنوان گران‌ترین ارتش جهان در یک جنگ تمام‌عیار و حتی شکست آن نیز دور از ذهن نیست و گویی فنون رزمی این ارتش پاسخگوی شرایط دنیای مدرن نیست.

ایالات متحده در مواجهه با این تهدیدات مدرن دو راه کلیدی و مرتبط با هم را پی گرفته است: ایجاد مجموعه‌ای گسترده از متحدان و شرکا و همچنین توانایی انجام عملیات نظامی در سطح جهان. شرکا و متحدان توانایی سیاسی و نظامی آمریکا را گسترده و از عملیات این کشور حمایت می‌کنند و در مقابل ایالات متحده برای این شرکا، بازدارندگی در برابر مهاجمان ایجاد می‌کند و هدف نهایی از آن حفظ موازنه قدرت در مناطق کلیدی جهان و حراست از منافع حیاتی ایالات متحده در جهان است. حالت ایده آل برای سیستم

دفاعی ایالات متحده، توانایی تقابل با متخصصین متحدان و شرکا و تحکیم این شراکت هم‌زمان با عقیم کردن آنان در دستیابی به اهداف نظامی خود بدون وابستگی به ایالات متحده است؛ چراکه در این حالت ایجاد بازدارندگی کم‌هزینه و کم‌خطرتر خواهد شد و توانایی این کشور را برای تقابل با دشمنان خود در آینده افزایش خواهد داد.

در اسناد دفاعی تلاش شده است به جای برنامه‌های همکاری امنیتی سنتی به کمک‌رسانی به متحدان پرداخته شود و با کمک به دولت‌های ضعیف، از منازعات ناشی از فعالیت بازیگران غیردولتی ممانعت کند. در عملیات ایالات متحده در عراق و افغانستان می‌توان BPC را مسبب کاهش ریسک برای نیروهای ایالات متحده و گسترش امنیت در مناطقی که این کشور در آن نقاط تنهاست، دانست. به عبارتی استفاده از این رویکرد برای دستیابی به اهداف استراتژیک با کمترین هزینه و بدون نیاز به استفاده از نیروهای نظامی آمریکایی است. در سند استراتژی نظامی ایالات متحده در سال ۲۰۱۵ ایجاد ظرفیت شراکت در دو معنای مبارزه با تروریسم (خصوصاً در دولت‌های شکننده) و ساخت اتحاد/ ائتلاف (در دولت پایدار و متحدان ایالات متحده) تعریف شده است.

در نهایت ایالات متحده با ایجاد شراکت اهدافی چون پیروزی در جنگ یا پایان جنگ، مدیریت چالش‌های امنیت منطقه‌ای، حمایت غیرمستقیم یک حزب در منازعه، کاهش منازعات، خلق پیوندهای نهادی و بینا فردی، افزایش مشارکت در ائتلاف و خلق اتحاد را پیگیری می‌کند. مزایای شراکت استراتژیک این کشور با کشورهای خاورمیانه را نیز می‌توان بدین ترتیب برشمرد: تقابل/ محدودسازی و مبارزه با نفوذ ایران و تحمیل شکست ایران در همکاری با متحدان خود در سوریه، لبنان و یمن؛ محدود کردن تنش‌های جهان عرب و ایجاد همکاری و رهبری مؤثرتر در خلیج فارس و شورای همکاری خلیج فارس؛ همکاری در مدیریت عملیات مشترک جنگی و اطلاعاتی؛ چک کردن مؤثرتر سلاح‌های نامتعارف، مناطق خاکستری و نیروهای نیابتی؛ هماهنگی در عملیات موشکی-هوایی- دریایی؛ حفظ ثبات جریان آزاد قریب به ۳۰ درصد نفت جهان و در پی آن ثبات اقتصاد آمریکا و جهان شامل کمک به تأمین امنیت خلیج فارس، خلیج عمان، اقیانوس هند، دریای سرخ و کانال سوئز؛ فراهم شدن امکان کاهش سطح: تهدیدات، نیروهای نیابتی، جنگ‌های محدود و جنگ‌های بزرگ؛ محدود کردن حضور/ نفوذ/ فروش تسلیحات: روسیه، چین

و ترکیه؛ اجرایی کردن استراتژی‌ها در رابطه با چین از طریق دسترسی به اقیانوس آرام و اثرگذاری بر جنوب شرق آسیا؛ کمک به برقراری ثبات در عراق؛ ایجاد قابلیت برای محدودسازی اثر حاکمیت‌های شکست‌خورده، اقتصادهای تضعیف‌شده، منازعات داخلی و اعتراضات سیاسی؛ مهار و شکست داعش، القاعده و دیگر گروه‌های تروریستی؛ محدود کردن ریسک بحران‌های هسته‌ای و تسلیحات شیمیایی؛ کمک احتمالی به یمن و کمک به بازسازی آن. در این میان، الگوی حضور نظامی ایالات متحده در جهان نیز دستخوش تغییر شده است. حضور نظامی ایالات متحده پس از ۲۰۰۳ به شدت افزایش داشته است اما در ادامه با کاهش بودجه نظامی اختصاص یافته به پنتاگون، سیاست ایالات متحده به سوی کاهش به اصطلاح تعداد پوتین‌های روی زمین رفته است و با همان شیب صعودی، نیروهای خود را از خاورمیانه تخلیه کرده است. از این نمودارها پیداست که ایالات متحده در جستجوی کاهش هزینه‌های خود و محول کردن مسئولیت امنیتی به دوش شرکای خود در جهان به طور عام و در خاورمیانه به طور خاص است و در نهایت استراتژی شراکت را به منظور اجرایی کردن دو هدف خود: کم کردن هزینه‌ها و کم‌تر در تیررس بودن را پیگیری می‌کند.

در نهایت آنکه، دونالد ترامپ و باراک اوباما گرچه روش‌های تقریباً متفاوتی را برای اجرای ایده‌های خود در پیش گرفته‌اند اما هیچ‌کدام بازیگری آوانگارد در سیاست خارجی کلاسیک ایالات متحده نبوده و به قول کنت والتز دولت‌ها برای اهداف خود با شیطان نیز متحد خواهند شد. این کشور بنا به شرایط نظام‌بین‌الملل، فارغ از آنکه چه کسی رئیس‌جمهور باشد، حضور و فعالیت‌های خود را در صورت احتمال ظهور یک قدرت منطقه‌ای افزایش خواهد داد و سپس با تثبیت شرایط مطلوب خود از فعالیت‌های خود می‌کاهد. در حال حاضر ایران در خاورمیانه برهم زننده نظم مطلوب آمریکا در خاورمیانه است و تا زمانی که محیط امنیتی این منطقه را با ثبات ترجیحی خود هماهنگ نکند، رویکرد خصمانه خود را ادامه خواهد داد. در سال‌های اخیر با توجه به گسترش نفوذ ایران و بازوهای این کشور در منطقه، که هم‌زمان با دوران دونالد ترامپ بود، شاهد آن هستیم که آمریکا از هیچ‌گونه تلاش امنیتی و نظامی برای ممانعت از قدرت‌گیری ایران فروگذار نخواهد کرد که یکی از این ابزارها بی‌شک، ایجاد شبکه‌هایی از شرکا در منطقه است.

تعارض منافع

تعارض منافع ندارم.

ORCID

Zohre Akrami

<https://orcid.org/0009-0005-4543-9951>

Mohammad

<https://orcid.org/0009-0005-7510-8790>

Jamshidi

منابع

آهویی، مهدی، (۱۳۹۵)، تحلیلی بر راهبرد اتحادهای آمریکا در خاورمیانه و گزینه های محتمل در قبال ایران، پژوهش های روابط بین الملل، دوره اول، شماره بیست و سوم

References

Cordesman, Anthony, (2015), *The U.S. – Arab Strategic Partnership*, Center of Strategic and International Security, Washington DC.

McNerey, Michael; O’Mahony, Angela; Szayna, Thomas (2014), *Assessing Security Cooperation as a Preventive Tool*, RAND

Goldgeier James M, McFaul Micheael (1992), A tale of two worlds: core and periphery in the post-cold war Era, *International organization* 46, NO.2, spring

Morgenthau, Hans. J (1978), *Politics among nations: The struggle for Power and peace*, New York, Alfred A Knopf

Walt, Stephen, (2018), *The Hell of Good Intentions: American’s Foreign Policy Elite and the Doctrine of U.S. Primacy*, McMillan, New York

Walt, Stephen, (1987), *The Origins of Alliances*, Cornell University press

Walt, Stephen M, (1985), Alliance Formation and the Balance of World Power, *International Security*, Vol. 9, No. 4, P: 33-43

Waltz, Kenneth, (1979), *The theory of international politics*, Waveland Press, p:166

Snyder, Glenn H, (1997), *alliance politics*, Cornell University press

Byrne, Andrew, (2013), *Conflicting Visions: Liberal and Realist Conceptualizations of Transatlantic Alignment*,

Gajauskaitė, Leva (2013), *Strategic Partnerships in Foreign Policy: Comparative Analysis of Polish – Ukrainian and Lithuanian, Ukrainian Strategic 2013 Partnerships*

Levy, J. S. (2004), *what do great powers balance against and when?*, In T. V. Paul, J. J. Wirtz & M. Fortmann (Eds.), *Balance of power: Theory and practice in the 21th century*, Stanford University Press

Jones, Seth; Dobbins, James; Byman, Daniel; Chivvis, Christopher; Connable, Ben; Martini, Jeffrey; Robinson, Eric, Chandler, Nathan (2017), *Rolling back the Islamic State*, RAND

Hoehen, Andrew; Solomon, Richard; Efron, Sonni (2017), *Strategic Choices for a Turbulent World: in Pursuit of Security and Opportunity*, RAND

McInnis, Kathleen; Lucas, Nathan; (2015), *What Is Building Partner Capacity*, Congressional Research Service

Quadrennial Defense Review Report (February 2010), 91, <http://www.defense.gov/QDR/QDR%20as%20of%2029JAN10%201600.pdf>.

U.S. Department of Defense, *Quadrennial Defense Review Report* (2014), https://dod.defense.gov/Portals/1/features/defenseReviews/QDR/2014_Quadrennial_Defense_Review.pdf

Dugherty, Christopher, (2019), *Why America Needs a New Way of War*, CNAS

Cordsman, Anthony (2019), *Assessing U.S. Defense Commitments in the Gulf*, Center of Strategic & International Studies, Washington DC

Farouk, Yasmine (2019), *The Middle East Strategic Alliance Has a Long Way to Go*, CARNEGIE: MIDDLE EAST CENTER

Building Capabilities nurturing alliance at heart of US strategy, The USA Department of Defence (2019); <https://www.defense.gov/Explore/News/Article/Article/1890082/building-capabilities-nurturing-alliances-at-heart-of-us-strategy/>, Accessed August 2019

Lange, Kaatie (2019), *National Defense Strategy: Alliance and Partnership, The USA Department of Defence* (2019); www.defense.gov/explore/story/Article/1656016/national-defense-strategy-alliances-and-partnerships, Accessed: September 2019

The USA Department of Defense, (2018), www.defense.gov/explore/story/Article/1656016/national-defense-strategy-alliances-and-partnerships

Lawrence Freedman, (2013), *Strategy: A History*, New York: Oxford University Press, p.xii.

Phares, Walid (2014), *The Lost Spring: U.S. Policy in the Middle East and Catastrophes to Avoid*, Palgrave Macmillan

Bledar, Prifti (2017), *US Foreign Policy in the Middle East: The Case for Continuity*, Palgrave Macmillan

Mansbach, Richard; Taylor, Kristen (2016), *Challenges for America in the Middle East*, SAGE

Kessler, Bernd; Hastedt, Glenn (2017), *US Foreign Policy Toward the Middle East*, Routledge

Krieg, Andreas (2016), *Externalizing the burden of war, the Obama Doctrine and US foreign policy*, International Affairs, 92

Miglietta, John P,(2002), *American Alliance Policy in the Middle East: 1945-1992*, Lexington Book, Oxford

Translated References into English

Ahoyi, Mehdi, (2015), an analysis of the strategies of the American alliance in politics and possible options for Iran, *International Relations Research*, vol 1, issue 23. [In Persian]

استناد به این مقاله: اکرمی، زهره، جمشیدی، محمد. (۱۴۰۳). شراکت و جایگاه آن در استراتژی امنیتی ایالات متحده آمریکا در قبال خاورمیانه ۲۰۱۹-۲۰۰۹. پژوهشنامه روابط جهانی، ۱(۳)، ۳۹-۸۰

DOI: 10.22054/jrgr.2024.63155.1018

The Quarterly of Research on Global Relations is licensed under a Creative Commons Attribution-Non Commercial 4.0 International License